

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

VÝROČÍ VZNIKU OSLAVILA NAŠE CÍRKEV TRADIČNĚ U SV. MIKULÁŠE

Jan 2,14-16

1. Na dnešní svátek zrodu ČČSH předepisuje misál jeden z úhelných evangelijních textů.

Evangelista Jan 2,14-16 jej zařazuje na počátek Ježíšova tříletého veřejného působení, Marek 11,15-19 s Matoušem 21,14 a Lukášem 19,54 jej zařazují na konec Ježíšovy veřejné činnosti. Rozdílné zasazení textu napovídá o jeho dosahu v životě Ježíše z Nazaretu a o jeho významu pro pochopení Ježíšova díla, utrpení a vzkříšení. Pokusíme se dobrat se smyslu textu odkrýváním dějinných souvislostí a myšlenkových okruhů.

V Janově pojetí Židé Ježíše vybízejí, jaké nám ukáže znamení, že takto jednáš? (2,18). Otázka po Ježíšově autoritě, moci a totožnosti je ústřední a vrací se jako závěrečná v nočním výslechu před komisí velerady, který líčí Marek 14,64. Podle Matouše velekněží a zákoníci se rozhněvají (21,15), Marek jim připisuje úvahu o zabíjení (11,8), Lukáš píše: snažili se ho zahubit (19,45). Naopak veškerý lid byl uchvácen Ježíšovým jednáním a učením (Mk 11,19), visel mu na rtech a poslouchal ho (L 19,48). Když pak v chrámu uzdravil slepé a kulhavé,

děti mu provolávaly: „Hosana synu Davidovu“ (Mt 21,14n). Uzdravování, slítné skutky lásky a nastolování spravedlnosti jsou v Ježíšově osobě a díle aktuální. Představují projevy přicházejícího Božího království, jehož vrcholem je na konci věků přímé nastolení Boží vlády a spravedlnosti (Iz 51,11). Rozpomnutí Ježíšových učedníků (Jan 2,17) na Žalm 69,10 „stravuje mne horlivost pro tvůj dům“ připomíná Mesiášovo utrpení, jež Božímu triumfu předchází.

Nejen uvedené jednotlivosti, nýbrž příběh o očistění chrámu jako dynamický celek je znamením Božího království, jež v osobě Ježíše z Nazaretu vstoupilo přímo do dějinného středu i symbolu židovství. Chrám – v Herodově honosné přestavbě – a velerada, spravující jeho náboženský provoz v depresivních politických a sofistických finančních poměrech, jsou Ježíšovým vystoupením konfrontovány s přicházejícím Božím královstvím. Finanční a politická stránka Ježíšova postoje, včetně obav z římské silové intervence (Jan 11,48), měly vliv na rozhodnutí velerady způsobit zahubení Ježíše. Podstata jejího vztahu záležela v konkrétním náboženském postoji k Ježíšově působení

a osobě. Znamení, jež činil, on sám jako vtělené znamení přicházejícího Království nebeského, znepokojovaly Židy a vedly k otázce: „Jsi-li mesiáš, řekni nám to otevřeně“ (Jan 10,24). Obdobnou otázku Marek vkládá do úst velekněže při nočním výslechu (14,64). Ježíšova odpověď „Já jsem“ (v. 62) zproblematizovala instituční zřízení Izraele helénistického věku a vyvolala radikální krizi. Její vyřešení z hlediska velerady symbolicky naznačilo roztržení veleknězova roucha a kvalifikace Ježíšova výroku jako

rouhání (Lv 24,16), jež je hodno smrti (v. 64). Ježíš odpovídá konzistentním jednáním podle výroku Mt 5,48 o milování nepřítelů, které je aktualizováno na kříži slovy: „Otče, odpusť jim, neboť oni nevědí, co činí“ (L 23,34). Po svém umučení Vzkříšený mnoha způsoby prokázal, že žije, dával se učedníkům spatřit a učil je o Království Božím (Sk 1,3). Když s Otcem seslal Ducha svatého (Sk 2,33), zrodila se církev (2,41).

2. Zrozením církve jsme došli k druhému stupni naší úvahy. Dodnes připomínaným <okřídleným slovem> „místo Království Božího, hlášaného Ježíšem, přišla církev“ proslul Alfred Loisy. Byl to jeden z vrcholných novozákoníků své doby i jeden z těch mužů, kteří inspirovali generaci českých kněží, z níž vzešlo založení Církve československé. Loisyho výrok je význačný. V naší myšlenkové linii mu rozumíme tak, že ve společenství lásky Otce ke Kristu a lásky k Bohu v Kristu jeho účastníci zakoušejí v předjímce a bodově „blaženost v nekonečně láskyplném patření na jeho duchovnou podobu“. Blažená společenství církve Boží a církevní instituce nejsou sice totožné, ale ani svou povahou nestojí proti sobě: jsou prostorem či nástrojem Kristovy přítomnosti v našem času a prostoru. To nevylučuje, že v naší dějinné existenci instituce jednou společenství chrání a podruhé se je snaží dostat do svého područí. To ovšem také nevylučuje, že v jedné situaci společenství hledá v instituci zaštitění a v jiné podrobuje instituci ostré, ano zdrcující kritice. V dialektice mezi prorokem a knězem žil Izrael, tak jako křesťanská církev ve svých dějinách zakoušela napětí a

spory mezi charismatickými autoritami a episkopální důstojností a vahou. V dějinách církve se různé vztahy vzájemného vlivu měnily a střídaly. V XIX. století charismatičtí myslitelé a učitelé a představitelé církevní instituce vyhotovili své pozice. Byla to doba dosud nebyvalého rozvoje techniky, průmyslu, vědy a civilizace, doprovázená myšlenkou vývoje, změny a pokroku.

Náboženství, v němž tradice hraje velmi důležitou roli, bylo podrobeno zásadní filosofické i společenské kritice. Náboženští myslitelé se tu obdivně, tu kriticky s duchem doby vyrovnávali; církevní představitelé po výtce pokládali za správnější postavit se na tuhý odpor. Ten našel svůj výraz v církevní nauce i v církevním právu, což v řadě případů vedlo k nahrazení ducha rozhovorů vyžadováním bezduché poslušnosti. Z dějinných důvodů protiklady, jež se v dějinném běhu vyrovnávaly, došly vyhocení v tísnivé situaci po I. světové válce, kdy se v Evropě hroutily říše a s nimi byly zasaženy krizí i tradiční církevní útvary. V souznění s evropskými tradicemi svobody víry a svědomí a v souhlasu s humanitními ideály, jež měly u nás společenskou oporu, zrodila se na území někdejších husitů z milosti Boží naše církev.

3. V tomto chrámu, z jeho kazatelny před 91 lety (a třemi dny) zaznělo dnes již historické Prohlášení k národu. Jeho osnovné myšlenky zrály v hlavách desítky charismatických myslitelů, jeho slova zněla z úst stovky charismatických kněží, jeho výstřiky kolportovaly tisíce rukou charismatických mužů a žen, doufajících ve svobodu větší a stále větší. V těchto lidech, vybavených nadšením a nadě-

Dokončení na str. 4

ZE 116. ZASEDÁNÍ ÚSTŘEDNÍ RADY

116. zasedání ústřední rady zahájil modlitbou br. ing. Milan Liška, byla zpívána píseň č. 272.

V ideovém referátu, který vedl bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta, ústřední rada schválila podobu tiskového materiálu ke sčítání obyvatel a pověřila naukový odbor úřadu ÚR, aby ve spolupráci s biskupským sborem připravil ke sčítání obyvatel metodiku. Dále ústřední rada schválila podobu Osvědčení o jáhenském a kněžském svěcení.

V organizačně-právním referátu, vedeném sestrou místopředsedkyní ÚR RNDr. Ivanou Macháčkovou, se ústřední rada usnesla, že souhlasí s tím, aby se naše církev připojila k Deklaraci shody o výkonu hospodářského zabezpečení církvi a náboženských společností státem v letech 2011 - 2014 s podmínkou, že po podepsání Deklarace bude následovat uzavření právně relevantních smluv mezi státem a jednotlivými církvemi jako samostatnými právními subjekty. Ústřední rada dále potvrdila usnesení

biskupské rady, která se podrobně zabývala žádostí o registraci nové církve pod názvem „Církev husitská“, která byla zaslána na ministerstvo kultury. Ústřední rada mimo jiné konstatovala, že název „Církev husitská“ je mezi členy Církve československé husitské zvykově užíván i v oficiálních vyjádřeních a dokumentech vlastní církve, a z tohoto i dalších důvodů považuje registraci tohoto seskupení pod požadovaným názvem za nepřipustnou. Zároveň ÚR uložila právní kanceláři Oswald, aby připravila registraci církevního „know how“ (znak církve, tálár, liturgické knihy, liturgie, věrouka ad.), a dále aby připravila ochrannou známku na všechny názvy užívané naší církví (Církev českomoravská, Církev československá, zkratky ČČS, ČČM, Církev husitská i dnešní oficiální název Církev československá husitská).

Ústřední rada dále projednala odvolání rady starších Praha 1 - Staré Město proti rozhodnutí pražské diecézní rady o rozpuštění rady starších v této ná-

boženské obci. ÚR odvolání zamítla. V ekumenicko-zahraněním referátu ústřední rada schválila navržený harmonogram k podání projektů v rámci akce Evangelické lutherské církve v Bavorsku Fastenopfer (Postní oběť) a vyzývá náboženské obce k podání záměrů projektů (stačí nejprve e-mailem) na vyhlášené téma r. 2011, které zní „Docílit dobrého klimatu“, do 4. 2. 2011 na ÚÚR ČČSH, odbor pro vnější vztahy. Dále ústřední rada schválila účast ses. Mgr. Michaely Kajlíkové na kurzu v Josefěstalu pro rok 2011. Jmenovala také ses. Bc. Kristýnu Mlýnkovou novou delegátkou naší církve v komisi ERC pro výchovu a vzdělávání.

V tiskovém referátu, vedeném ses. biskupkou Mgr. Janou Šilerovou, ústřední rada stanovila termín pro odevzdání návrhů na novou koncepci týdeníku Český zápas do 15. února 2011. Kompetentní osobou, na kterou se žadatelé mohou obracet, je sestra biskupka.

(red)

Nereálná očekávání**Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ - BOŽÍ HOSTINA 3**

Neděle nás vyzývá, abychom mysleli na jiné věci než jen na ty pozemské. Ti, kdo zapomněli na Boha, ti neděle ruší nebo ji naplní jen světským způsobem. Takový život nemá „správné proporce“. Člověk je tělo, mysl a duch; jedno dušěji řečeno tělo a duše. Když člověk myslí tak moc na materiální věci, zapomene, že má také duši – a pak jeho život nemá správné proporce, něco mu chybí, něco postrádá. Dbejme na to, abychom uprostřed nároků byznysu nezapomněli na nároky Boží!

b) Druhý muž pravil: „Koupil jsem pár volů a jdu je vyzkoušet“ (L 14,19). Tak se vymlouvá člověk, který je zaujatý novinkami. Má svůj nový majetek (dnes např. auto) a je jím posedlý. Lukáš psal o Athéňanech, že „ničemu nevěnují tolik času jako tomu, že vykládají a poslouchají něco nového“ (Sk 17,21). Opravdu jsou lidé posedlí novinkami a ty vytlačí z jejich mysli a života všechno ostatní. Například začnou chodit do církve a věrně navštěvují bohoslužby. Ale pak se v jejich životě vyskytne nějaká

nová činnost, objeví se nějaké nové přátelství a se zbožností je konec. Nové skutečnosti mají jistě svou přitažlivost, ale nezapomeňme, že tu jsou věci stálé, které mají trvalou hodnotu. Analogicky je to s jídlem. Nezvyklé pokrmy nás lákají, ale tělo potřebuje základní potraviny, které udržují život. Základní potřebou člověka je potřeba Boha. A tak volání k bohoslužbě a k modlitbě by nikdy nemělo být pohlceno světskými novinkami, jakkoli jsou vábívé.

c) Třetí člověk odmítal pozvání slovy: „Oženil jsem se, a proto nemohu přijít“ (L 14,20). Tato výmluva se týká domova. To je jistě nejdůležitější místo v našem životě. Je pravda, že jiné nároky nemají před ním přednost. Ale nesmíme se dívat na domov sobecky – jako na místo našeho pohodlí, do kterého nesmí vstoupit nikdo jiný než my.

Cena domova je v tom, že je to místo našeho bezpečí, ze kterého vycházíme do dalších dnů osvětlení a posílení. Když člověka nepřipravuje pro život, pak domov selhává a neplní svoji funkci. Máme zodpo-

vědnost jak vůči světu, tak vůči svému domovu. Neměli bychom uzavírat svůj domov před potřebami našich bližních. Domov by nás měl posilovat, abychom dobře plnili své povinnosti vůči lidem a Bohu. Nový zákon zdůrazňuje, že křesťané mají být k sobě pohostinní (Ř 12,13; 1 Pt 4,9). Pohoda našeho domova by nás měla vést k myšlence na ostatní, zejména na ty, kdo nemají takové štěstí jako my.

Důvody, které pozvání v podobnosti uvádějí, proč nemohou na banket přijít – to byly jistě dobré důvody. Člověk se má věnovat svému povolání, má se zajímat o novinky, má stavět vysoko nároky domova. Ale tyto dobré věci se nikdy nemají stát překážkou mezi námi a Bohem. Na první místo bychom měli stavět nároky Ježíše Krista.

William Barclay: And Jesus said, The Saint Andrew Press, Edinburgh 1. vyd. 1952, repr. 1970

Zkrácený překlad Jiřina Kubíková

Nad Písmem**POJĎTE A UVIDÍTE****J 1,29-42**

Je to známá Dürerova ilustrace - vytáhlá postava Křtitelova s výrazným ukazovákem: "Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa." Výrok představuje vyvrcholení Janova svědectví. Ježíš Kristus je tím, který jediný má sílu i moc vzít na sebe všechnu tíži světa i všechna naše selhání a hřích. Toto svědectví je centrální zvěstí evangelia - jediná šance nového života a jediná šance pro svět. Jan Křtitel se "druhého dne" po vydání svědectví poprvé setkává s Ježíšem a dochází k "předání úřadu", dva z Janových učedníků následují Ježíše (Ondřej a "jiný učedník", kterého Ježíš Kristus miloval). Ondřej ukazuje svému bratru Šimonovi Ježíše a Ježíš ukazuje Šimonovi jeho samého. Je to klasický řetězec cesty k Bohu - tj. cesta k druhým (Křtitel - Ondřej - Šimon). Učedník očekává, hledá, jde k Ježíšovi, ale také k bratrům a přátelům.

Nalézt Ježíše znamená rovněž nově najít bratry a spoluúčedníky. Ježíš dává Šimonovi nové jméno na znamení proměny. Doposud to byl "syn Janův", nadále to bude Kéfas (Petr = skála). Nové jméno je titulem.

Společně s řadou Ježíšových titulů uváděných v našem textu (Syn Boží, beránek Boží, Rabbi - Mistr, Mesiáš - Kristus) je programem do budoucna - ohlašuje změny v životě a popisuje funkce, které k titulu náleží.

Setkání s Ježíšem Kristem mění životní orientaci. Ježíš Kristus slouží jako zrcadlo - dává učedníkům možnost, aby nově poznali sami sebe (Co chcete? ...Poďte a

uvidíte... bude se jmenovat Kéfas).

Všelijak klopotně jdeme za Ježíšem, na kterého nám někdo ukázal, i nám je určena jeho otázka: "Co chcete."

Odpovídáme na ni nejen slovy. Není to otázka lehká. Co všechno bychom chtěli. Nemusíme však počítat do tří, jako ve známé pohádce. Je nám dávana šance po celý život.

Lidé hledají dobré bydlo, spokojenost, štěstí, příjemné prožitky. Hledají bezpečnost, jistotu, trvalou radost. A přeci toto vše nám tento svět nemůže dát. Veškerý život je narušen hříchem.

Správná odpověď víry je odpověď Janových učedníků - Pane, kde přebýváš - kde bychom tě mohli

nalézt, kde bychom mohli být s tebou?

Podobně vyznává též i Petr: Pane, ke komu bychom šli (J 5,69). Všimněme si, že to, co učedníci konají, je zdánlivě prosté, nikterak velkolepé, a přece je to počátek velkých věcí.

Ondřej jde a vyhledá vlastního bratra. Jde do vlastní rodiny. Pojď, ať také uvidíš.

Bůh si nás svolává ne do nějakého spolku, ale do společenství svého lidu, pod vliv a moc svého Slova, jímž nás oslovuje a volá do služby svědectví.

Všechno začalo málem - nalézt jednoho člověka a přivést ho ke Kristu.

Václav Böhm**Z kazatelského plánu****2. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ - KŘTU PÁNĚ**

První čtení z Písma: Izajáš 49,1-7

Tužby:

2. Aby září betlémského světla vedl všechny národy, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom se podrobovali vůli Boží a měli sílu ji naplňovat, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože všemohoucí, tvůj Syn je světlem světa. Učiň, ať se na nás odráží světlo jeho slávy, abychom byli světlem pro druhé. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: 1. Korintským 1,1-9

Evangelium: Jan 1,29-42

Verše k obětování: Žalm 66,1.16

Hlahol Bohu, celá země! Pějte žalmy k slávě jeho jména. Poďte, slyšte, všichni bohabojní, budu vám vyprávět, co mi Bůh prokázal.

Verš k požehnání: Jan 1,41.42

Modlitba k požehnání:

Hospodine, prosíme tě, ať v nás působí tvoje moc, abychom živeni tvým slovem a svátostmi byli připravováni k přijetí tvých zaslíbení. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

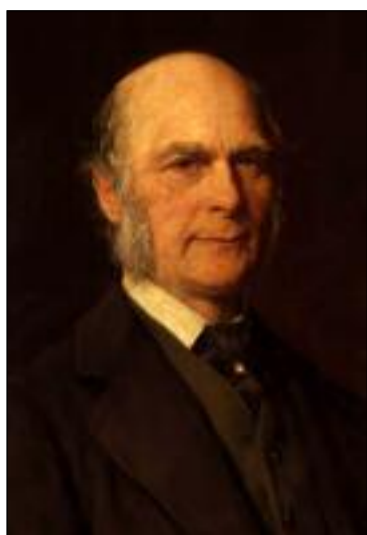
Vhodné písně: 5, 69, 112, 170, 178, 195, 335

100. VÝROČÍ ÚMRTÍ FRANCISE GALTONA ANEB ETICKÉ ASPEKTY GENETIKY

Dne 17. ledna 2011 uplyne 100 let od úmrtí sira Francise Galtona (1822-1911). Tento anglický všestranně nadaný učenec se proslavil jako průkopník genetiky člověka a také zakladatel eugeniky, vědního oboru, který nakonec negativně ovlivnil svou dobu. Jeho odkaz nás stále varuje, že nemá smysl vědecký pokrok, pokud není doplněn i pokrokem etickým a mravním.

Galton byl bratranec Charlese Darwina. Horlivě propagoval sociální darwinismus, který aplikoval evoluční učení na vývoj lidské společnosti. Usiloval o to, aby lidé měli lepší biologické vlastnosti. Již v roce 1883 zavedl pojem eugenika pro přírodní vědu usilující o zlepšení genetického fondu celého lidstva. Vědecká obec rychle akceptovala Galtonovy myšlenky a v roce 1909 byl dokonce povýšen do rytířského stavu. Následně byla eugenika zneužita lidmi, kteří ji dotáhli do naprostého extrému, a stala se tak základnou pro nacistickou ideologii, která se nešťítla provádět rasové vyhlazování, eutanasi, potraty a nucené sterilizace právě pro dosažení zvrácených cílů rasového inženýrství pod záminkou rádobý vědeckých opatření.

Po druhé světové válce se už eugenika nerozvíjí, nicméně i dnes existují rizika zneužití vědy, tím spíše v gene-

tečnosti se již rozvíjí obor zvaný epigenetika, který nás učí, že se genetické sklony k určitému onemocnění ani nemusejí projevit a geny mohou zůstat neaktivní. Lze tak zdůvodnit, že vždy má smysl věřit v uzdravení (srovnej Mt 8,22). Etické aspekty genetického inženýrství zůstávají dodnes celospolečensky nerozřešeny. Přitom již dnešní technologie umožňuje aktivně zasahovat do genetické výbavy budoucích dětí, například je technicky (nelegálně) možné jim zvolit pohlaví. Jiným příkladem technologických možností je chov skotu, kde je již obvyklé křížit jedince s cílem optimalizovat vlastnosti potomků (dojivost, plodnost) a tedy hledat partnery na křížení pomocí genetických testů. Tím člověk bere do svých rukou nástroje Boží tvořivosti. Věda však vznikla v křesťanských národech a státech, konkrétně genetiku založil brněnský mnich a Galtonův současník Johann Gregor Mendel (1822-1884), a proto bychom právě my jako křesťané měli usilovat o dodržování etických zásad ve vědě a technologiích, aby se nezneužilo jejich původní poslání. Také tím naplníme svůj úkol být soli země (Mt 5,13).

Jan Kalina

ZA SESTROU NAĎOU BRÁZDILOVOU

Narodila jsem se tři čtvrtě roku po kněžském svěcení sestry Naděždy Procházkové-Brázdilové.

*„Rok sedmačtyřicátý,
v Tadeáše slavný den,
svěcena na kněze byla,
služby čas je nastoupen.“*

Po 23 letech jsem se stala na svém prvním farářském místě v Úpici její tamní nástupkyní a sousedkou, protože farářovala v Trutnově. Poznala jsem ji jako starší kolegyni, která na setkáních církve nemlčela, stále měla nějaké poznámky, návrhy, nápady. Měla pro to podklady ve svém stálém studiu teologie, ale i psychologie a dalších oblastí. Ve své diecézi proto byla dlouholetou předsedkyní teologického výboru.

*„Pracovala s píli velkou,
o druhé se starala,
nabírala zkušenosti,
stále dál studovala.
Teologie se u ní Popeluškou nestala,
mnohé mladší zahanbila,
o slávu však nestála.
Nestala se profesorkou,
titul „doktor“ nenosí,
co ona sešudovala,
tak tím se nehonosí.“*

V osmdesátých letech spoluorganizovala s doktorkou Anežkou Ebertovou teologické konference žen. Především do Brna se sjížděly sestry farářky i laičky, ne aby se vydělovaly ze společenství s muži a pěstovaly církevní feminismus (jak si někteří mysleli), ale aby hlouběji promýšlely poselství evangelia do současného světa a aby se navzájem posilovaly. Cítily, že se někdy na svých farářských poradách nedostávají ke slovu

nebo jsou jejich názory podceňovány kolegy. Nebyla to výlučně ženská shromáždění – někteří bratři (i ze zahraničí) se rádi těchto setkání „květů církve“ účastnili. „Květy církve“ se totiž jmenoval náš konferenční dvojlíst, který jsme na místě vytvářely. Nezapomenutelný byl i „televizní“ rozhovor reportérky Nadi s husitskou ženou z 15. století Dášou Škratkovskou-Kratochvílovou.

Nad'a byla při těchto setkáních tou, která vnášela tvořivé prvky do našich konferencí, např. jsme si přinesly k pobožnosti každá kámen, na který jsme vložily své starosti o církve, pojmenovaly je, konaly pokání a složily je k patě kříže s vědomím, že Ježíš je ten, kdo uzdravuje a dává sílu k řešení. Díky ní jsme se posilovaly v přesvědčení, že podle slov Písma jsme a máme být i „kamery živými, z nichž se staví dům duchovní“. Na jedné konferenci jsme pak žádaly i vedení církve o pokání a vyjítí na cestu nápravy v našem obecnství i ve společnosti.

Nad'a svědčila také na dalších setkáních – k 50. výročí svěcení žen v naší církvi nebo při setkání žen z naší církve, ze saské evangelické lutherské církve a evangelických církví z Polska – o tom, co to znamená, když církev světuje ženám farářskou službu. Měla k tomu plnou kvalifikaci a zkušenosti naší funkčně nejstarší pracující farářky. Ze začátku měla ústřední rada problém, co s vysvěcenými ženami, kam je umístit a jakou službou je pověřit.

*„Co s ní? A co uděláme,
když jich bude čím dál víc?“*

tečnosti se již rozvíjí obor zvaný epigenetika, který nás učí, že se genetické sklony k určitému onemocnění ani nemusejí projevit a geny mohou zůstat neaktivní. Lze tak zdůvodnit, že vždy má smysl věřit v uzdravení (srovnej Mt 8,22).

Etické aspekty genetického inženýrství zůstávají dodnes celospolečensky nerozřešeny. Přitom již dnešní technologie umožňuje aktivně zasahovat do genetické výbavy budoucích dětí, například je technicky (nelegálně) možné jim zvolit pohlaví. Jiným příkladem technologických možností je chov skotu, kde je již obvyklé křížit jedince s cílem optimalizovat vlastnosti potomků (dojivost, plodnost) a tedy hledat partnery na křížení pomocí genetických testů. Tím člověk bere do svých rukou nástroje Boží tvořivosti. Věda však vznikla v křesťanských národech a státech, konkrétně genetiku založil brněnský mnich a Galtonův současník Johann Gregor Mendel (1822-1884), a proto bychom právě my jako křesťané měli usilovat o dodržování etických zásad ve vědě a technologiích, aby se nezneužilo jejich původní poslání. Také tím naplníme svůj úkol být soli země (Mt 5,13).

Kaple v Rudici

Vánoce na Blanensku a Vyškovsku

Přinášíme vám malou retrospektivu prožitých Vánoc v našich náboženských obcích, sborech, kaplích, filiálních sborech, obřadních síních i sálech. Úvod 23. prosince patřil tradičně Račickým při slavení posledních rorátů se svátostí pokání a také programu naší náboženské obce na rozdávání betlémského světla v prostorách radnice v Blansku. Se svátostí útěchy nemocných byli navštíveni bratrem farářem nemohoucí v obou náboženských obcích (Vyškov a Blansko). Naši snahou bylo pamatovat i na postižené povodněmi, kde bylo předáno na akci Vánoční hvězda 40 kg potravin. Od rána Štědrého dne do večera 27. prosince jsme se setkali na všech šestnácti místech našich náboženských obcí, kde se setkáváme k liturgii, při čtyřadvaceti bohoslužbách. Někde se setkávali věřící každý den, jinde jen jednou v čase vánočním. Někde nás byly desítky, i přes sto účastníků, jinde jen desítka věrných. Snad největší účasti se těší po léta půlnoční 24. prosince v Rudici, kde se nás ve 23.30 hodin setkala téměř tři sta. Tato půlnoční se koná venku, na návsi u Božích muk za doprovodu dechové hudby. Na všech místech nás společný hymnus "Nám nám narodil se..." spojil se společenstvím křesťanů celého světa. Požehnání vám všem přeji

radý starších Blansko a Vyškov

K dokumentu Zachraňte Edwardse

V Českém zápase č. 49/2010 jsme četli článek Jak víra „zachránila Edwardse“. Cítím potřebu reagovat na tento příspěvek, který napsala jeho autorka po zhlédnutí dokumentárního filmu a po krátkém seznámení s rodinou Sladkowských – hlavních účinkujících dokumentu.

Snad to ani nebyl záměr pisatelky, jistě svědomitě a dobře informovaně, že její řádky působí poněkud pesimisticky. To je důvod, proč se ozývám. My totiž, kdo známe Sladkowské více zblízka, kdo se s nimi setkáváme v neděli ve sboru i ve všední den, vnímáme jejich příběh mnohem radostněji. A také ze snímku „Zachraňte Edwardse“ jsme si odnesli spíše povzbuzení než smutek.

Šárka s Marcelem jsou vzácní lidé, kteří se rozhodli přijmout z Božích rukou dítě – Juliánku i s jejím postižením a jsou vděční za to, že ji mají. Mají radost z toho, že holčička žije, že jí mohou předávat svou lásku. A dělají to krásně a vynalézavě. Každé setkání s nimi je naplněno optimismem, přestože se netají s různými obtížemi, s nadějemi i zklamáními. Jejich aktivita v církvi po narození dcery nejen že nepolevila, ale snad se ještě znásobila. Oni přicházejí stále s něčím novým a zajímavým. Jejich víra je – podobně jak to naznačuje film – neokázalá, bez frázi, zato však přirozeně vyplývá z celého jejich života. A je to život navzdory obtížím docela radostný, plný odhodlání a šťastných okamžiků.

Ráda bych také pochválila tvůrce filmu. Vytvořili z bohatého materiálu, sbíraného po dobu několika let, moudrým a citlivým výběrem pravdivý příběh. Divák ho sleduje jedním dechem. A poselství filmu je stejné jako poselství při setkávání se s manželí Sladkowskými ve skutečnosti. Jenom díky filmu má teď ta zpráva možnost oslovit více lidí. Víra opravdu zachraňuje.

Radana Váňová

života věčného, která nevadne. Když v r. 2009 zemřel můj manžel, napsala mi: „Tvůj muž už byl zavolán od všeho trápení a obklopen hřejivým pokojem. Vím, oč jde. Při zástavě srdce jsem to před 3 roky zažila. Každý den je teď pro mne velký dar.“ Při našem posledním setkání před další operací mluvila o

smíření. Věříme, že se naděje stala skutečností a že Nad'a vešla v radost Pána svého.

S láskou sestra ve víře

Alena Naimanová

(Rýmovánky jsou ze zdravotice k Nadiným 80. narozeninám a jsou složeny na nápěv písně Stěnka Razin).

*„Její jméno naděj značí,
která život provází,
problémů je vždy habaděj,
ty žádnému neschází.“*
Celým životem se upínala k naději

ZPRÁVY

Hned po Vánocích jsme dostali smutnou zprávu, že 28. prosince náhle zemřela sestra farářka Mgr. Naděžda Brázdilová.

Církev se s ní rozloučila 5. ledna v obřadní síni hřbitova v Trutnově - místě jejího dlouholetého působení.

(red)

Přijďte ve čtvrtek 20. ledna v 19.30 h do divadla MANA na inscenační čtení jednoho z pražských regionů očima starých kronikářů „Obrazky ze starých Vršovců“.

Účinkují: Václav Vydra a Jana Boušková. Adresa: Moskevská 34/967, Praha 10-Vršovice.

Více na www.centrummana.cz

(red)

Zveme na ekumenickou studentskou slavnost, která se koná v rámci Týdne za jednotu křesťanů 25. ledna v 18 hodin v kostele sv. Jana Křtitele Na Prádle na Malé Straně v Praze. Bohoslužbu povedou studenti teologických fakult.

Pořádá naše církev ve spolupráci s Ekumenickou radou církví v ČR.

Kateřina Děkanovská

Měsíc prosinec je obdobím adventu a vánočních svátků, které církev a neziskové organizace i veřejnost využívají k pořádání různých dobročinných akcí. Nadace a jiné neziskové organizace pořádají tradičně benefiční koncerty. Je velmi zajímavé podívat se, kolik se těchto koncertů koná v Praze. Pokud si vezmete na pomoc přehled pražských kulturních programů na měsíc prosinec, zjistíte, že z kostelů i koncertních sálů benefiční koncerty prakticky zmizely. Výjimkou je pouze chrám sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze, kde v prosinci se vedle ostatních koncertů pořádalo 13 benefic. Bohužel ostatní kostely a koncertní prostory se daly na cestu komer-

ce nebo své benefiční koncerty v kulturních přehledech neuvádějí.

Je mojí milou povinností poděkovat nejen za benefiční činnost u sv. Mikuláše především bratru faráři Mgr. L. Čmerdovi a sestrám a bratřím z rady starších náboženské obce v Praze 1.

**Jan Boček
Olivova nadace**

V rámci Týdne za jednotu křesťanů se 22. ledna v 19 hod uskuteční v mirovickém Husově sboru ekumenická bohoslužba. Po ní jsou všichni zváni ke svobodné diskusi na téma "ekumenismus a jednotu křesťanů" a to v rámci tradičního cyklu Večery při svíčkách.

(no)

Snížená kvalita zvuku při vysílání rozhlasových bohoslužeb z Brna v neděli 2. ledna, která se projevila během kazání a v druhé části liturgie výpadky zvuku a rušením, byla způsobena závadou, která zřejmě vznikla u Českých radiokomunikací.

Všem, kteří spolu s námi prožívali nedělní bohoslužby u rozhlasových přijímačů a podpořili nás svými modlitbami ve chvílích, kdy jsme se potýkali s technickými obtížemi, a těm, kdo osobně vynaložili nemalé úsilí, aby vysílání nemuselo být z technických důvodů přerušeno, velmi děkujeme.

(no)

Náboženská obec Církve československé husitské v Chlumci nad Cidlinou a římskokatolická farnost v Chlumci nad Cidlinou srdečně zvou na ekumenické setkání při příležitosti Týdne modliteb za jednotu křesťanů, které se bude konat 27. ledna od 18 hodin v Husově sboru v Chlumci nad Cidlinou.

(red)

Vedle Prahy patří Olomouc k našim nejvýznamnějším městským památkovým rezervacím. Při každé návštěvě našeho krásného krajského města nevynechám návštěvu některého

z chrámů (zejména kryptu katedrály sv. Václava, kde jsou zajímavé výstavy), muzea apod. Nebylo tomu jinak i při poslední návštěvě, při které jsem zhlédl výstavu Olomoucké baroko, která je označována za největší výstavu v dějinách města. Výstavu najde návštěvník hned ve třech muzeích - Muzeu moderního umění, Arcidiecézním muzeu a Vlastivědném muzeu a potrvá až do konce března 2011.

K vidění je více než 500 exponátů z období let 1620 až 1780 a nechybí např. vzácná tapiserie Odpočinek na útěku do Egypta, tři sta let staré barokní glóby s obvodem téměř čtyři metry, obrazy z arcibiskupské kolekce nebo relikviář patronky Olomouce sv. Pavliny a řada soch. K nejzajímavějším exponátům patří téměř šest a půl metru dlouhé plátno zobrazující slavnostní vjezd kardinála Ferdinanda Julia Troyera do Olomouce z roku 1783.

Výstava dokládá velký rozmach města, který zažilo v 17. a 18. století díky olomouckému biskupství založenému v r. 1063 (od roku 1777 arcibiskupství) a jezuitské koleji, ale také širokému duchovenskému prostředí a vojenskému významu, souvisejícímu s přeměnou Olomouce na moderní evropskou pevnost, do které se uchýlil v revolučním roce 1848 z Vídně císařský dvůr.

Tato výstava potěší každého, koho zajímá historie a krásné umělecké předměty, a neměl by si ji nikdo nechat ujít při návštěvě Olomouce.

Pavel Hýbl

Fara Církve československé husitské v Liberci, nám. Českých bratří 35/2 zve 28. ledna v rámci cyklu pořadů DOTEKY - PLOCHY POZNÁNÍ na 106. setkání. Vernisáž výstavy obrazů KRAJINY Jiřího Skleničky proběhne v 16.30 hodin.

Dramaturgii a realizaci výstavy zajišťuje ARTEFAKTUM CZ, hudební vstupy Věra Párysová a Šárka Dušková, vstupné je dobrovolné.

V 18 hodin přijde na řadu talk show „ZAMŘÍŽOVANÉ KRESBY“ (příběhy z terezinského ghetta).

Hostem autora pořadu Stanislava Kubína je MARTA KOTTOVÁ, hudební doprovod Milan Matoušek.

(red)

V den, kdy začíná církvím Týden modliteb za jednotu křesťanů, 18. ledna, se na Václavském náměstí v Praze uskuteční veřejné shromáždění, které chce vyjádřit nesouhlas s pronásledováním křesťanů ve světě.

Akci svolává na 17. hodinu výbor Petice na podporu pronásledovaných křesťanů.

(red)

20. ledna od 10 h proběhne na Evangelické teologické fakultě panelová diskuse o možnostech mírového soužití židů, křesťanů a muslimů, které se zúčastní přední náboženská představitel v ČR.

Organizuje Komise ERC pro mezináboženský dialog.

Kateřina Děkanovská

ZEKUMENY

Ve Spojených státech amerických, které jsou označovány za křesťanštější než Evropa, v posledních letech silně poklesl počet uzavíraných sňatků. Jen polovina Američanů žije v manželství; v r. 1960 to byly ještě téměř dvě třetiny. Je zajímavé, že dvě třetiny lidí s vysokoškolským vzděláním sňatek uzavírají. - Rychle vzrostl také počet nemanželských dětí. V r. 1960 bylo jen pět procent matek novorozenců neprovdaných. Nyní je neprovdaná každá druhá matka. U Afroameričanů je tento počet vyšší: tři ze čtyř žen jsou při narození dítěte neprovdané. - Tento vývoj je alarmující, protože je známo, jak nezávazný vztah rodičů trvale ohrožuje komplexní stav dospívajících.

V Pákistánu má být oběšena křesťanka, která prý urazila islámského Boha. Po celém světě se vlády a ochránci lidských práv zastávají této ženy, pětáctičtileté katoličky jménem Asia Bibi. Je už více než rok ve vězení. Původně šlo o osobní spor při práci. Asia Bibi, zemědělská pracovníce, nabídla svým muslimským kolegyním vodu. Ty ji odmítly s odůvodněním, že nápoj křesťanky je „nečistý“ - Bibi prý pak řekla: „Náš Kristus je pravý prorok Boží, nikoliv váš Mohamed.“ Bibi však popírá, že by se takto vyjádřila. - Nezůstalo jen u slov. Bibi byla zbita. Rada mužů, spěšně svolaná místním imámem, se usnesla postrestat Bibi, matku čtyř dětí, tak, že bude vedena na oslu vesnici a že její obličej bude začerněn. Křesťané zavolali policii, která sice zabránila nejhoršímu, ale ženu uvěznila, neboť islámští duchovní ji chtěli obžalovat. Protesty místního biskupa a různých křesťanských organizací zůstaly nevyšlyšeny.

Z týdeníku Christ in der Gegenwart přeložil Z.S.

Evropská komise vyprodukovala tři miliony diářů Evropské unie pro studenty střední školy. Obsahují židovské, hinduistické, sikhské, muslimské a dokonce čínské svátky. Zaznamenány jsou v něm také výroční dny spojené s EU. O křesťanských Vánocích v něm ale není ani zmínka. Jak informuje Daily Telegraph, přes 330 tisíc diářů, obsahujících také 51 stránek s informacemi o Evropské unii na lesklém papíře, rozdaných v britských školách jako dárek Evropské komise, vyvolalo mezi tamními křesťany značný údiv. Stránka 25. prosince je prázdná, jen v záhlaví má citát „Opravdový přítel je ten, kdo s tebou sdílí starosti i radosti“. A přesto, že křesťanství je v Evropě převládajícím náboženstvím, v diáři Evropské komise chybí i ostatní křesťanské svátky. Podle mluvčího komise došlo k chybě a v rámci politické korektnosti v příštích vydáních budou zmínky o náboženských svátcích chybět úplně, aby se předešlo jakémukoliv nedorozumění.

RaVat

VÝROČÍ VZNIKU OSLAVILA...

Dokončení ze str. 1

Jí z Ducha Božího, opatřených charismatem myšlenky, slova a činu, sám Kristus přinášel radostnou zvěst chudým, vyhlašoval zajatým vojákům propuštění, zdeptaným z válečných kriminálů zakoušeli první kroky na svobodě, a většina národa cítila první paprsky milostivého léta Hospodina. To vše představovalo aktualizovanou zvěst Ježíšova prvního kázání v Nazaretu (L 4,18). Čerstvě zrozené společenství, jeho bohoslužba, nauka i zřízení se sbory a modlitebními jsme přijali již ve čtvrté generaci z rukou otců a matek. Ruce, které nás obmyly křestní vodou, jež byly na nás vloženy jako znamení kněžského povolání, podávaly chléb a kalich vína k ulehčení životních stráží, svazovaly naše ruce a srdce na znamení manželské lásky, patřily sice našim učitelům a kněžím, ale jejich prostřednictvím jednal a jedná s námi sám živý Bůh. Náboženské obce, které jsme dostali k péči, jsou poznamenány stopami našich předchůdců, kteří stovky kilometrů prošlapali do desítek bohoslužebných středisek. Sborny a fary, jež obýváme, rostly cihla po cihle z korun tisíců našich věřících či kámen po cihle umem jejich rukou. Knihy,

z nichž se modlíme, zpíváme Bohu a pobízíme k jeho poznávání, tryskaly z hořících srdcí a osvícených hlav těch, kteří ve dne v noci bádeli v zákoně Hospodinově. Pochopili jsme, zejména v uplynulém jubilejním roce, že je to dědictví zkropené potem i někdy krví těch, kteří je v dobách drsného ohrožení věrně zachovali, jak se sluší na dědictví od Boha? Slavíme svátek zrození naší církve, ale ona to není jen naše církev, je to církev našich otců a matek, učitelů a kněží, bez nichž bychom zde nebyli. Ale je to i církev našich dětí a vnoučat, jim také je Bohem zaslíbena Církev československá husitská jako duchovní matka. My jsme tu, abychom mysleli a pracovali pro její budoucnost. Co kdybychom se dohodli na rozdělení úkolů, dejme tomu až do stovky let církve, tedy na deset let kupředu. Takový úmysl by měl ovšem smysl, kdybychom stáli na tom, že Církev československá husitská je především a nade vše Církví Boží, usilující o větší věrnost Kristu a čistotu v Duchu svatém. A my všichni zde i ve všech obcích, celým tělem i duší prožili: „jsme neúčinní služebníci, udělali jsme, co jsme udělat měli“ (L 17,10).

Zdeněk Kučera

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Jan Křtitel o Ježíši

V dnešním kvízu se dozvíte, co řekl Jan Křtitel o Ježíši (J 1,29) - stačí, když symboly nahradíte písmeny podle uvedeného klíče.

☾☼☽ ☎☎☎☎☎☎☎ ☎☎☎☎☎☎☎ ☎☎☎☎☎☎☎ ☎☎☎☎☎☎☎ ☎☎☎☎☎☎☎ ☎☎☎☎☎☎☎ ☎☎☎☎☎☎☎ ☎☎☎☎☎☎☎

☺ = A
☎ = Á
☎ = B
☎ = E
☎ = ě
☎ = H
☎ = CH
☎ = í
☎ = K
☎ = L
☎ = M
☎ = N
☎ = O
☎ = R
☎ = Ř
☎ = S
☎ = T
☎ = V
☎ = ý
☎ = ž

(Řešení z minulého čísla: B, C)

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@csh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9